

Վահան Տերյան

Կարոտ

Իմ անվերջ ճամփի տանջանքից հոգնած՝
Ես ննջել էի ոսկեղեն արտում.
Ու ճշաց սիրտըս վայելքից անկարծ
Թվաց որ մեկը կանչում է տրտում...
Եվ ես արթնացա խնդության ցավից .
Գիշերվա հովն էր լալիս դաշտերում,
Մութ հեռաստանն էր դժկամ նայում ինձ,
Մենակությունն էր քարի պես լռում...

1905